



Verheugt u in de Heer te allen tijde. Nog eens: verheugt u!

(Paulus, Filipenzen 4,4)

Inleiding

Vandaag is het de 3^e zondag van de Advent, zondag gaudete, ontleend aan de woorden van Paulus die we straks gaan horen in de 2^e lezing: “verheugt u in de Heer, verheug u.” In het Johannesevangelie staat dat Jezus zegt “Ik ben het licht voor de wereld. Wie Mij volgt loopt nooit meer in de duisternis, maar heeft licht dat leven geeft”. Dat is reden genoeg voor vreugdevolle verwachting en verlangen, verlángen wij daar niet allemaal naar immers, naar licht als het donker is? Heel concreet doen we toch een lamp aan als het donker wordt in huis? In de Advent beleven we die verwachting, dat verlangen en die vreugde nog eens extra intensief, we leven ahw in het hier en nu naar de komst van Jezus toe. We gaan straks wat dieper in op al die vreugde en verwachting die we vieren op deze zondag gaudete. Laten we voor nu ons hart tot God onze Vader verheffen en zingend om Zijn ontferming vragen. Zijn ontferming, die we nodig hebben om in deze Adventstijd te kunnen groeien in verlangen, dat wij steeds concreter kunnen voelen hoe wij uitzien naar de komst van onze Heer

in ons hart, en dat wij zo in ons leven echt en wèrkelijk iets van de vreugde kunnen ervaren waar het vandaag over gaat.

Eerste lezing: profeet Sefanja 3, 14-18a

Sion, jubel van vreugde, juich, Israël, verheug u en wees blij, Jeruzalem, met heel uw hart! Het vonnis dat op u drukte, werd door de Heer vernietigd. Hij heeft uw vijand verjaagd. De heer, de Koning van Israël, blijft bij u: nu hoeft gij geen onheil meer te vrezen! Op die dag zal er tot Jeruzalem gezegd worden: Vrees niet, Sion, en laat uw handen niet verslappen. De Heer, uw God, is bij u als een reddende held. Uitermate verheugt Hij zich om u, door zijn liefde maakt Hij u nieuw; Hij jubelt om u van vreugde.

Tweede lezing: Filippenzen 4,4-7

Broeders en zusters,

Verheugt u in de Heer te allen tijde. Nog eens: verheugt u! Uw vriendelijkheid moet bij alle mensen bekend zijn. De Heer is nabij. Weest onbezorgd. Laat al uw wensen bij God bekend worden in gebed en smeking, en nooit zonder dankzegging. En de vrede van God, die alle begrip te boven gaat, zal uw harten en gedachten behoeden in Christus Jezus.

Evangelielezing: Lucas 3, 10-18

In die tijd stelden de mensen Johannes de vraag: 'Wat moeten wij doen?'. Johannes gaf hun ten antwoord: 'Wie dubbele kleding heeft, laat hij delen met wie niets heeft, en wie voedsel heeft, laat hij hetzelfde doen'. Er kwamen ook tollenaars om gedoopt te worden en ze vroegen hem: 'Meester, wat moeten wij doen?'. Hij zei hun: 'Niet méér vragen dan voor u is vastgesteld'. Ook soldaten ondervroegen hem: 'En wij, wat moeten wij doen?'. Hij antwoordde: 'Niemand uit-plunderen, niemand iets afpersen, maar tevreden zijn met uw soldij'. Omdat het volk vol ver-wachting was en iedereen zich aangaande Johannes de vraag stelde, of hij niet de Messias zou zijn, gaf Johannes aan allen het antwoord: 'Ik doop u met water, maar er komt iemand die sterker is dan ik; ik ben niet waardig de riem van zijn sandalen los te maken. Hij zal u dopen met de heilige Geest en met vuur. De wan heeft Hij in zijn hand om zijn dorsvloer grondig te zuiveren en zijn tarwe te verzamelen in de schuur, maar het kaf zal Hij verbranden in onblusbaar vuur'. Zo en met nog vele andere vermaningen verkondigde Johannes aan het volk de Blijde Boodschap.

Overweging

Wat een overstelpende vreugde krijgen we vandaag in de 1^e lezing te horen, het kan niet op: jubel, juich, verheug u en wees blij.....en dat met heel ons hart! In de 2^e lezing zegt Paulus dat ook nog eens: "verheug u in de Heer te allen tijde, nogmaals verheug u".. Maar misschien is deze decembermaand helemaal geen tijd van vreugde voor iedereen. Misschien is het een moeilijke maand, waarin de eenzaamheid sterker gevoeld wordt, het ziek-zijn, of het verlies van dierbaren die ons ontvallen zijn, of welk verdriet dan ook....Het is daarom wel goed om te beseffen wanneer Paulus deze brief schreef: hij zat toen gevangen in Rome, in afwachting van het oordeel van de keizer waar hij als Romeins staatsburger een beroep op deed, toen hij gevangen genomen was door de Joodse leiders in Jeruzalem. Zoals hij in zijn brieven meermaals vertelt, heeft hij allerlei ontberingen en beproevingen moeten doorstaan op zijn levensweg: "ik heb langer gevangen gezeten, ik had veel meer

slagen te verduren en doodsgerevaren zonder tal...met zwoegen en tobben, veel slapeloze nachten, honger en dorst, vaak zonder eten, in koude en naaktheid"....Paulus heeft de donkere kanten van het leven van alle kanten meegemaakt.....En dan toch deze oproep tot vreugde, vanuit zijn gevangenschap! Het is dan ook geen goedkope vreugde waar Paulus het over heeft. Want hoor, hij voegt er wèl iets aan toe: "verheugt u in de Heer" zegt hij. En die toevoeging lijkt me essentieel om goed te kunnen verstaan over wat voor vreugde Paulus het heeft.

Onze vreugde in de Heer, dat wil zeggen een vreugde die wij van Jezus hebben ontvangen, die Hij ons is komen brengen, Zijn komst waar wij nu in deze Adventstijd speciaal naar uitzien ! Wij allemaal, zeker de meesten van ons, wij zijn van kindsbeen af opgegroeid in ons geloof, ons doorgegeven door onze ouders. Misschien dat we daardoor ons geloof als iets vanzelfsprekends ervaren, we ervaren er misschien moeilijker het verrássende, het níeuwe geluid in, zoals dat was ten tijde van Jezus. Maar ook voor ons is die vreugde weggelegd. Een vreugde die wij aanwezig mogen weten ondanks en in álles wat wij meemaken in ons leven. Óók als we zware tijden meemaken, onder allerlei beproevingen. Ik weet wel, dat is gauw en makkelijk gezègd. En het lukt ons lang niet altijd om dat ook zo te – kúnnen - ervaren. Maar ik denk, dat Paulus ook niet stond te juichen toen hij schipbreuk leed, of toen hij vervolgd werd en gevangen werd genomen. "Doodsgerevaren zonder tal" heeft hij het over. Voel eens hoe dat is, als we dat concreet maken voor onszelf: doodsgerevaren zonder tal.....De vreugde waar Paulus het over heeft, heeft álles te maken met dat diepste diep in ons waar kerkvader Augustinus het over heeft. Augustinus noemt de vindplaats van God in ons 'intimior intimo meo', wat wil zeggen dat wij God kunnen vinden dieper in ons dan het diepste diep van onszelf, met andere woorden: God is werkelijk de meest wezenlijke kern van ons bestaan. Wie ooit iets heeft ervaren van werkelijk aangeraakt te zijn geweest door God, die voelt zich ten diepste thuishomen. Dat geeft diep van binnen een zeer intieme vreugde, geen oppervlakkig alleluja, maar een vreugde zoals waar Paulus het vandaag over heeft, een vreugde die haar wortels vindt in het zich opgenomen weten door God, in God. Een vreugde in de Heer!

Dáár, in die meest wezenlijke kern van ons mens-zijn hier op aarde, kunnen wij in contact komen met de vreugde waar Paulus het over heeft, de vreugde waar deze zondag gaudete over gaat. De vreugde ook die wij verwáchten, die wij verwèlkomen in deze Adventstijd. Opdat Zijn vreugde in ons moge zijn en onze vreugde volkomen moge worden, zoals dat in het Johannesevangelie wordt gezegd! Weet u, het is alleen al een hulp om te weten dat we altijd naar die plek toe kunnen gaan, diep in ons, waar die vreugde op ons wacht. Ook als ik het moeilijk heb, dan weet ik – ook al is het soms alleen maar rationeel, met mijn verstand – dat er méér is dan wat zo moeilijk en zwaar is. Het is zeg maar als met de zon die achter wolken verdwenen is: die zon is er, altijd, maar donderwolken, zwaar onweer en regen en storm, het lijkt of de zon er dan niet meer is.....En dan weet ik , dat ik daar naar op zoék kan gaan, naar die zon achter de wolken, naar die plek diep in mijzelf waar ik in contact kan komen met wat mij innerlijke vrede en vreugde kan geven. En onderschat dat zoeken niet! Ik prijs mijzelf toch zo gelukkig, dat ik gelóóf = dat ik weet heb van deze dynamiek in mijzelf, dat ik niet weerloos overgeleverd ben aan de stormen van het leven, dat ik net als Paulus "in doodsgerevaren zonder tal" op zoek kan gaan naar de levenskracht van God die áltijd in mij aanwezig is. De levenskracht, de Geestkracht van God.

Daarom wordt dat ook eigenlijk de enige zonde genoemd: het zondigen tegen de H. Geest = die levenskracht van God ontkennen. Dat zou toch ook wèrkelijk zónde zijn, als wij die levenskracht zouden ontkennen, wat doen we onszelf daar niet mee tekort! Dat houdt ons in leven, dáár zingen we ook over als we zingen "Houd mij in leven, wees Gij mijn redding, Heer mijn God ik ben zeker van U". Lieve mensen, ik wens ons allen zo heel erg toe, dat wij dát bewustzijn toch heel sterk mogen ervaren, in álle omstandigheden waar wij in terecht kunnen komen in ons leven, dat Gods Geestkracht in ons aanwezig is, áltijd, en dat wij die levenskracht áltijd kunnen zóeken. Dat wij deze Adventstijd toch kunnen ervaren als een tijd van vreugde en verwachting, als oefentijd om ons daar wat meer in te bekwamen.....Amen. Moge het zo zijn.

Slotgedachte

**Ik ben hier, moment van heden,
U bent stil en trouw mijn Vriend,
nu geen toekomst, geen verleden
diepe éénheid, onverdiend.**

**In die eenheid mag ik leven
Alles lééft nu om mij heen.
Stille trouw blijft mij omgeven
Het is goed zo, samen één.**

**Jezus, Christus, gisteren, heden,
morgen ook bent U mijn Licht,
Houd 'elk nu'- zo is mijn bede-
heel mijn hart op U gericht**

zr. Clary Braun J.M.J.